ప్రయాణం

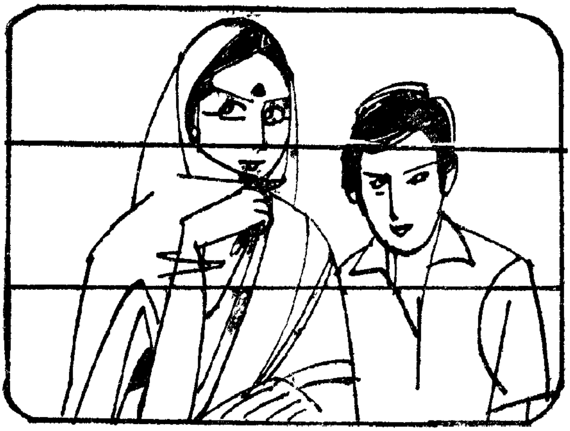

ప్లాట్‌ఫారం మీద నిలబడిన సుజాత అవతల లైను ప్లాట్‌ఫాం మీదికి అప్పుడే ప్రవేశించిన రవిని చూసింది. పొడుగ్గా, బలంగా ఉన్న రవి చేతిలో చిన్న బ్రీఫ్‌కేసు ఉంది. తనని అతనొక క్షణం చూశాడని కూడా అనిపించింది సుజాతకి. "ఇటు వస్తాడేమో" అని ఆశపడింది కూడా. అయితే అంతలోనే పాంటుజేబు తడుముకుని గబగబ వెనక్కి తిరిగి మళ్ళీ బయటికి వెళ్ళిపోవడం కనబడిందామెకు. "పర్సు కాని పోలేదు కదా!" అని కంగారుపడింది.

"అంతెత్తు మనిషి దగ్గర పర్సు కాజేసేందుకు ధైర్యం ఉండనక్కర్లా" అని నవ్వుకుంది.

"ప్రతిక్షణ ... చెప్పుకున్నాడు— లెక్క ... ఉద్యోగం చేస్తున్నాడని ఎవరో క్లాసుమేట్సు చెప్పారు. ఆడపిల్లకు పెళ్ళయితేను, మగవాడికి ఉద్యోగం వస్తేనూ పెద్దతనం వస్తుందని తనని అందరూ అనరూ— ఇదివరకటికన్న ఇంకా చాలా బాగున్నావని! అలాగే అతనూను. కాలేజీలో చదివే రోజుల్లోనే బాగుండేవాడు. ఎందువల్లనో తన కెప్పుడూ అతనంటే ఎటువంటి భావం కలగలేదు." అంతలోనే సుజాతకి నవ్వొచ్చింది "ఎందువల్ల నేమిటి — బావ ఉండటంవల్ల. పెద్ద టెన్నిస్ ప్లేయర్‌లా ఉండే బావ ఉండగా మిగిలిన తన

సింగరాజు రామచంద్రమూర్తి

క్లాసుమేట్స్ మాత్రం రవిని గురించి ఏదో ఒకప్పుడు మాట్లాడుకునేవారు. తనకి వింతగా ఉండేది. అతను తన వంక ఎప్పుడయినా దొంగచూపులు చూస్తుంటే. ఈ ఆడపిల్లలు కనీసం గంటకో సారయినా తన గురించి మాట్లాడుకుంటున్నారని అతనికి తెలిస్తే? ... అతని కెలా ఉంటుందో మగాడయితే తనకి తెలిసేది!

ఒకసారి మాత్రం అందరూ కలిసి అతన్ని పిలిచారు. "మాలో ఎవరమయినా మగపిల్లల్ని రెచ్చగొట్టేలా బట్టలు వేసుకుంటున్నామా రవిగారు" అనడిగారు. అతను ఒక్కడూ తాము పదిమందిదాకా ఉన్నారు.

"ఎవరన్నారండి ఆ మాట?" అన్నాడతను ఖంగారుగా.

"పరిశీలనగా చూసి మరీ మాట్లాడండి" అంది తను.

"ఏమిటి చూసేది?" అన్నాడతను ఖంగారుగానే.

"అంటే— మా డ్రస్ గురించి అడిగాము కద! సరిగా చూడకుండా ఏదో అనేస్తే ఎలా? చూడండి మమ్మల్ని" నిలేసినట్లు అంది తను. అవునులేమరి, అతనంటే ఎటువంటి "ఉద్దేశం" లేనిది కనుక తను తడబడకుండా మాట్లాడగలదు. మిగిలినవారికి అతనొక గ్రీక్ గాడ్!

ఒక్కసారి అందరివంక చూసి "లేదండి" అన్నాడతను.

"మరయితే మమ్మల్ని మీ బాయిస్ నానా మాటలూ ఎందుకంటున్నట్లు?" మళ్ళీ తనే అడిగింది.

"ఏమోనండి. నాకేం తెలుసండీ? అయినా సుజాతగారూ, అందరికీ నేనే ప్రతినిధిలా నన్నా ప్రశ్న అడిగితే నేనేం చెప్పగలనండీ?" అన్నాడు.

తనూ నవ్వేసింది. "చెప్పగలరని అనుకోలేదులెండి. వేసుకునేవారు ఉన్నారు కద అవి ఇష్టంవచ్చినట్లు రాయగలరు. 'ఆడదే మగవాడిని రెచ్చగొట్టేలా ప్రవర్తించడంవల్ల, బట్టలు వేసుకోవడంవల్ల మగవాడు ఆడదాని పట్ల చెడ్డగా ప్రవర్తిస్తున్నాడు.' అదేగా మీ సిద్ధాంతం! అదేగా పేపర్లో మీ రీ రోజు రాసిన ఉత్తరం సారాంశం!" అడిగింది తను.

"నా ఉద్దేశం "

అతని మాట పూర్తికాకుండానే మళ్ళీ తనే అంది "ఈ రోజు మేమందరం మంచిగా, పూర్వకాలపు ఆడవాళ్ళలా బట్టలు వేసుకోవడంవల్ల మా మానాభిమానాలు రక్షింపబడ్డాయంటారు" అని.

"లేక రవిగారే ముందు మనమీద పడిపోయేవారేమోనే పాపం!" ఎవరో అంటే అందరూ నవ్వేశారు.

అతని ముఖం ఎర్రబడటం గమనించి "మగవాళ్ళకి ప్రతినిధిలాగానే గద మీ రది వ్రాసినది! మీకు మంచిగా

అలా ఏడంగా నిలబడ్డారంటే అది మీ గొప్పతనం కాదు; మా మంచితనమే కాని!" అంది తను.

"నేను అటువంటివాడిని కానండి. కాని చాలా కేసుల్లో మాత్రం అది నిజమని మాత్రమే రాశాను".

"అంతేకాని పురుషుడిలోని పశుత్వానికి ఆడది బలిఅయిపోతోందని ఒప్పుకోరు. సిగ్గు, అవమానం భరించలేక కుమిలిపోతోందని, ఆత్మహత్య చేసుకుంటోందని గ్రహించుకోరు."

"పశుత్వమె మగవాడిలో ఉంటే ఆ పశుత్వాన్ని ఆడవాళ్ళు రెచ్చగొడుతున్నారు. అదీ అందరి మగవాళ్ళలోనూ కాదు" అన్నాడు అతను.

నవ్వింది తను. "కనుక మీ కంటె మేమే చాలా గొప్పవాళ్ళ మన్నమాట! మీలో పశువులు దాక్కొని ఉంటాయి. వాటిని రెచ్చగొట్టాగలం, మంచిగా ఉంచాగలం! మీ రిలా బుద్ధిగా నిలబడ్డారంటే మేమే కారణం!"

"పొరబడుతున్నారు. నేనటువంటి వాడిని కాను అని మరీమరీ మనవి చేస్తున్నాను."

అతని మాట పట్టించుకోకుండా "రండే బాబూ ప్రమాదం! ఏ గాలికి ఏ బట్ట కొంచెం తొలగినా కవిగారిలోని పశువు బయటికి వస్తుందేమో! ఈ లోపలే పోదాం" అన్నా రెవరో. అందరూ నవ్వుకుంటూ వెళ్ళిపోయారు.

ఇదంతా స్త్రీలపై పురుషుడి అత్యాచారాలు గురించి పేపర్లో ఉత్తరం వ్రాసినందు కన్నమాట.

ఏమిటో అదొక సరదా! ఇప్పటికీ తన కటువంటివి సరదానే. కన్న ప్లాట్‌ఫాం మీదనే కనబడ్డాడు రవి. తన వద్దకు రావడమా, మానడమా అన్న సందిగ్ధంలో ఉన్నాడని గ్రహించి పలకరింపుగా నవ్వింది సుజాత.

ధైర్యంగా వచ్చేశాడు. "నమస్తే, చాలా కాలానికి చూశాను మిమ్మల్ని" అంది సుజాత.

నవ్వి ఊరుకున్నా డతను.

"ఎందాకా వెళుతున్నారు?" అంది సుజాత.

"తణుకు".

"తణుకా.. ఏం పనిమీద?"

"కాలేజీలో చిన్న పనుండి. అందుకని!"

"అవునవును, మీరు కాలేజీలో పని చేస్తున్నారని విన్నాను. మాధురి చెప్పింది — తనూ మీ ఊళ్ళోనే పనిచేస్తోంది గదా! . అదుగదిగో ట్రయిన్ వచ్చేస్తున్నట్లుంది."

ఇద్దరూ గబగబ ట్రయిన్ వైపుకి నడిచారు. కిటికీ పక్కనున్న సీటొకటి ఖాళీ అవుతుంటే గభాలున తన బ్రీఫ్ కేసు కిటికీలోంచే అందులో పడేశాడు రవి.

"మీ కోసమే వేశాను సీటు,

"కూర్చోండి" అన్నాడు లోపలికి వెళ్ళాక.

"మరి మీరో?"

నవ్వేశాడు రవి. 'నా కలవాటే కదండీ— గంటసేపు లెక్చర్ కొట్టడం! ఒకసారి నిలబడ్డానంటే గంటదాకా కూర్చోవాలన్న ధ్యాసే రాదు. అప్పుడొక్క— అయిదునిముషాలు మీ సీటివా రంటే మళ్ళీ గంటా నిలబడగలను, మరొక క్లాసులో లెక్చరు మొదలన్న మాట!"

సుజాత కూడా నవ్వింది. అతను వెళ్ళి డోరు పక్కన నిలబడ్డాడు. "పోనీ ఇక్కడే నిలబడితే కబుర్లయినా చెప్పుకునేవాళ్ళం" అనుకుంది సుజాత. అయితే గాలి హాయిగా పీల్చుకుంటూ నిలబడిన అతన్ని పిలవబుద్ధి కాలేదు. రివ్వున వీస్తున్న గాలికి అతని శరీరానికి అతుక్కుపోయింది షర్ట్. "బలమయిన శరీరం, అంతెత్తు పొడుగు, శిల్పం లాంటి ముఖం" తన క్లాసుమేట్ శశి అంటుండే మాటలు గుర్తుకొచ్చాయి సుజాతకి. నవ్వుకుని పుస్తకం తెరిచింది. కాసేపటికి అందులో లీనమయిపోయింది.

"రైలు ఏదో ట్రబుల్ ఇచ్చినట్లుంది" అన్నాడు రవి.

పుస్తకంలోంచి తలెత్తి "ఎక్కడున్నట్లు మనం ఇప్పుడు?" అంది సుజాత.

"భీమవరంకి దగ్గర్లోనే! ఇదేదో హాల్టు స్టేషన్. అసలు రైలిక్కడ ఆగదు. అటువంటిది ఆ స్టేషన్ దాటాక ఆగిపోయింది."

తల బయటికి పెట్టి చూసింది సుజాత. అందరూ ఇంజను వైపుకి పరుగెడుతున్నారు. "అచ్చం మీరన్న మాట. ఏంపాడయిందో కదులుతుందో లేదో కదండీ" దిగులుగా అంది.

"చూసి వస్తాను ఆగండి" అన్నాడు.

"నేనూ వస్తాను వన్ మినిట్" అంటూనే గబగబ బాగ్ మెడలో వేసుకుని బయలుదేరింది. అతనుకిందకిదూకి "జాగ్రత్తగా దిగండి. సాయం చేయమంటారా- నేల చాలా దిగువగా ఉంటుంది, ప్లాట్ ఫాం లేదుకదా" అంటూనే చేయి చూపాడు ఆమెకోసం.

"నో. దిగగలను-తప్పుకోండి మీరు" అంటూనే రెండవ మెట్టునుండి ఒక్క దూకు దూకేసింది.

ఇద్దరూ కలిసి ఇంజనువైపు నడిచారు. అక్కడ డ్రయివర్ వగయిరా అందరూ కింద కూర్చుని ఉన్నారు. ఒకరెవరో బాగుచేస్తున్నట్లు కనబడింది.

"ఏమయింది?" అడిగాడు అక్కడ ఒకరిని రవి.

అతను ముందు విసుగ్గా చూసి తరువాత ఎదురుగా ఉన్న అందమయిన అమ్మాయి నిలబడి ఉండటం చూసి "అదుగో ఆ కడ్డీలాంటిది ఉంది చూశారా అది ఊడిపోయింది. అదే చక్రాలని తిప్పుతుంది. అది కొత్త ఊడి పడిపోయింది. కనబడుతోందా?" అనడిగాడు.

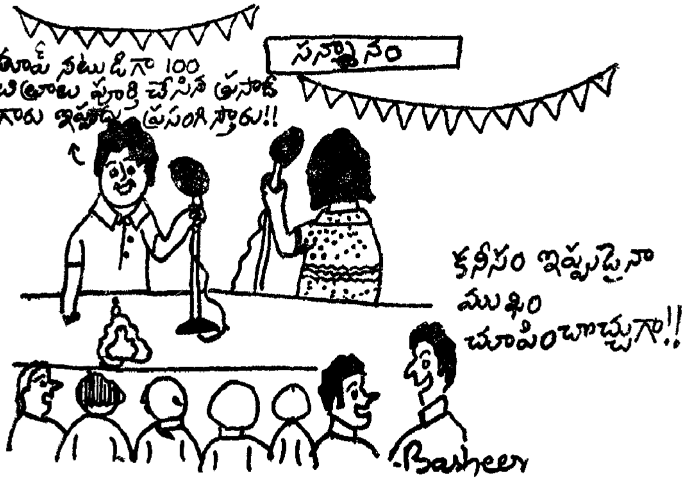

"కనబడింది, కనబడింది" అని రవి అంటున్నా సుజాత కూడా "అవునండి కనబడింది" అని అనేదాకా అతను దాన్ని చూపిస్తూనే ఉన్నాడు

"మరిపుడెలా ?" అంది సుజాత.

నవ్వాడు అతను. "అలా కంగారుపడితే ఎలా? అదుగో ఆ రైలు గేటునుంచి భీమవరంకి ఫోన్ చేశాడు డ్రయివరిప్పుడే. అక్కడినుంచి వేరే ఇంజన్ గాని, మనిషి గాని రావాలట. ఒక్కొరగంట ఆలాచక్కగా ఆ చెట్టు నీడన కూర్చుంటే ఇట్టే కాలక్షేపం అవుతుంది" అని సలహా కూడా ఇచ్చాడతను

"ఏం వెడదామా" అంది సుజాత

"ఎందుకు, కంపార్ట్ మెంట్లో కూర్చుంటే పోలా ?"

"సరదాగా గాలి పీల్చుకోవచ్చునుగద. జీవితమంతా ఫానుగాలిలో విసిగిపోయిందండి బాబు. దేవుడిచ్చిన అవకాశం ఇది!"

"పదండి" అన్నాడు రవి.

వాళ్ళిద్దరూ వెళ్ళనవువైపు చూస్తూ నిలబడ్డాడు వాళ్ళకి ఇంజను గురించి వివరించాడాయన.

దారిలో పంటకాలువ వస్తే దానిని దాటాడు రవి. సుజాత దూకబోయి "అమ్మో" అని వెనకంజ వేసి చేయి చాపింది సాయానికి రవివైపు.

అతనొక్క క్షణం సందేహించి చేయి అందించాడు. చెంగున దూకి అతని మీద పడి "సారి" అంది సుజాత.

నిట్టూర్చి, మళ్ళీ ఇంజను వైపుకి చూపు తిప్పుకున్నాడు ఇందాకటాయన.

"ఇక్కడ కూర్చుందాం. అటు రోడ్డు కనబడుతోంది. ఇటు ఇంజను" అంటూనే కూర్చుని రవివంక చూసి "ఏమిటి సందేహం? నేల బాగానే ఉంది బాబూ.

ఆడదాన్ని నేను కూర్చోగా లేనిది" అని అతని చేయి పట్టుకుని ఒక్క గుంజు గుంజింది. గభాలుని అతను కూలబడి సుజాత వంక చూశాడు.

"చాలా కాలానికి మళ్ళా సరదాగా ఉంది నా కీరోజు చదువుకునే రోజులే సుఖమయినవి రవిగారూ, అవునా" అంది.

అతను మాట్లాడకుండా ఆమెవంక చూశాడు. మళ్ళీ సుజాతే అంది "అవునండి. అవే మంచివి! ఎవరినో ఒకరిని ఆటపట్టిస్తూ, మగపిల్లలు ఏమయినా మాట అంటే బయటికి ఉడుక్కున్నా లోపల ఆనందపడుతూ" అని పకపక నవ్వి "నిజం. మా గరల్‌స్టూడెంట్స్‌కి బొయిస్ ఏమన్నా అంటే చాలా థ్రిల్లింగ్‌గా ఉంటుంది అయితే ఆ ఆనందం అందం గురించి ఆయుండాలనుకోండి! ఉదాహరణకి నన్ను 'బ్యూటీ క్వీన్' అనేవారు కదా-నాకు అదెంతో బాగా ఉండేది" అంది.

అతను తలవంచుకుని గడ్డివంకే చూస్తున్నాడు.

"ఇప్పుడు చూడండి, జీవితం నిర్జీవంగా అయిపోయింది?"

"అదెందువలన" అన్నాడతను గభాలున తలెత్తి.

"ఎస్ నిజం. పెళ్ళికాని ముందు అదొక సస్పెన్స్. ఎలా ఉంటాడో, ఎలా చూస్తాడో అన్న ఊహలు మధురంగా ఉంటాయి. ఆ సస్పెన్స్ పోతే విధి మనల్ని వెక్కిరిస్తే-ఏం చూసుకుని బ్రతకాలి రవిగారు?"

"మీ మాటలు నాకర్థంకావడంలేదు" అన్నాడు రవి నిజంగానే అర్థంకాక.

"నాకు పెళ్ళయిందని ఈ పాటికి మీరు గ్రహించే ఉంటారు నా మంగళ సూత్రం చూసి. అయితే అక్కడ నేను ఘోరంగా మోసగింపబడ్డాను."

"నా కర్థం కావడంలేదు."

"చెబుతాను మీలాంటివారికి చెప్తుంటే కొన్త మనశ్శాంతి దొరుకుతుంది. ఒక్కమాట చెప్పనా సూటిగా? మీ పక్కనిలా కూర్చుంటే ఎందుకో పోయిన ధైర్యం అంతా వచ్చినట్లవుతోంది. నేను దారుణంగా వంచించబడ్డాను రవిగారు. చేసుకున్న అయినవారినే! నేనంటే తనకి ఎంతో ఇష్టం అనేవారు చేసుకునే ముందు. 'ఇప్పటికి మాత్రం ఇష్టం కాదని ఎలా అనుకుంటున్నావు? ఎందు కనుకుంటు న్నావు' అని అడిగాడు నన్నొకసారి ఈ మధ్యన.

"మరో మనిషిని మీరు ఆ విధంగా ప్రేమిస్తున్నానని చెబుతూ మళ్ళీ నేనంటే ఇష్టం అని మీరనే మాటల నెలా నమ్మమంటారు" అని అడిగాను.

నవ్వారు. ఎలా నవ్వగలిగారో నా కిప్పటికీ ఆశ్చర్యంగా ఉంది! "అదేమిటి సుజీ, ఇంత చిన్నవిషయం నీ కెందుకు అర్థంకావడంలేదో నాకు ఆశ్చర్యంగా ఉంది! 'నువ్వంటే ఇష్టం. చాలా

ఇష్టం!' అని అన్నాను. అంటాను. అయితే మనిషన్నాక చాలా ఇష్టాలు ఉంటాయి. ఆ ఇష్టాలలో నువ్వు ఒక ఇష్టానివి! మాధవి మరొక ఇష్టం!

"నువ్వంటే ఇష్టం" అన్నానే కాని నువ్వంటేనే ఇష్టం. ఇంకెవరూ లేరు నాకి లోకంలో అన్నానా" అనడిగారు.

"మాధవి ఎవరు?" అడిగాడు రవి.

"మావారు నాటకాల్లో వేషాలు వేస్తారు అది కాలేజీ రోజులనుండీ అల వాటు. అనాటినుండీ ఈయనకి హీరో యిన్ ఈ మాధవి! నిజ జీవితంలో కూడా నా పాలిట రెండవ హీరోయిన్ అయి కూర్చుంది. దానికి ఆయన ఏమంటారో తెలుసా_

"పొరపాటు సుజీ. నీకన్న ముందు నుంచీ మాధవి నన్ను నమ్ముకుంది. అయితే నీకు పెద్దవాళ్ళ ఆశీర్వాదం ఉందిఅందువల్ల పట్టపురాణి హోదాఉంది! అంతమాత్రాన నన్నే నమ్మి నాకు తన సర్వస్వం అర్పించిన మాధవిని అన్యా యం చేయమనడం సాటి ఆడదానిగా నువ్వు చేయవలసిన పనేనా?" అన్నారు.

"ఈ మాధవి విషయంలో మీ కింత ప్రేమ ఉన్నపుడు నా దగ్గర మొదటి నుంచి ఎందుకు దాచారు? అప్పుడే చెప్పకపోయారా? మీరంటే అప్పటికి ఇష్టపడి చేసుకుని ఉంటే నోరెత్తకుండా పడిఉండేదాన్ని కదా!" అన్నాను చిరా కెత్తి. అవును అలా ఎవరితోనో నా భర్తని పంచుకోవలసిన ఖర్మ నాకేమిటి?

"అంటే ఆ విషయం ముందే తెలిస్తే నన్ను చేసుకునేదానివి కాదన్న మాటేగదా!" అనడిగారు.

నేనేమీ మాట్లాడలేదు అవును మరి, అ ప్రశ్నకి సమాధానం చెప్పడమంటే నా సంసారబంధాన్ని తెంచుకోవటమే కదా! అయితే వేరే నా ప్రయత్నం లేకుండానే మా బంధం తెగిపోయే ఘట్టం కూడా రానే వచ్చింది.

ఆ మాధవిగారికి, మా వారికి నా కన్న ముందునుంచే పరిచయం అని చెప్పాను కద. అందువల్లనే నా కింకా పిల్లలు లేకుండానే ఆవిడకి ఒక మగ పిల్లాడు కలిగాడు. ఈయనకి పసిపిల్ల లంటే విపరీతమయిన ముద్దు. అందువల్ల "వేరే వేరే ఉంచడంవల్ల నాకు చాలా టైము, డబ్బు దండుగవుతోంది సుజాతా! నువ్వే కొంచెం సర్దుకుంటే అందరం కలసి ఉండొచ్చు" అన్నారు ఒకరోజు.

నా సహనానికి అదే ఆఖరి పరీక్ష అయింది. "పూర్తిగా బయటికి సర్దు కుంటాను. నేనూ చదువుకున్నదాన్ని- నా కాళ్ళమీద నేను నిలబడలేకపోను" అని చెప్పి చూశాను.

"ఆలోచించుకో. తెంపుకోవడం తేలిక. కలపడం మాత్రం కష్టం. నీ కేనాడూ లోపం చేయలేదు నేను" అన్నాడాయన.

"మగవాడు ఆడదాన్ని మరొకరితో పంచుకోగలడా? నాకూ అంతే నాకు

పూర్తి భర్త కావాలి. సగం భర్త కాదు" అని బయటికి వదిచాను.

"ఇప్పుడు మా పుట్టింట్లో ఉంటున్నాను. ఖర్మకొద్దీ అదీ ఆ ఊళ్ళోనే. అందువల్ల ఎక్కడయినా ఉద్యోగం వెతుక్కోని పోవాలి. పురుషుడు 'తప్పు' చేస్తే అది శీలం పాడవడం కాదు. ఆడది అదే 'తప్పు' చేస్తే అది శీలంచెడిన ఆడది! ఇదేం న్యాయం? ఇన్నాళ్ళూ పురుషుల అధికృతగల సంఘం మనల్ని శాసించింది ఆ రోజులు మారాలి. శీలం వాడికి లేకపోతే దానికీ అక్కరలేదు" అందీ సుజాత ఆవేశంగా.

రవి ఏమీ మాట్లాడకుండా ఉండి పోయాడు. అంతలో తమకి కొంచెం దూరంగా రోడ్డువైపు పోతున్నవాళ్ళని చూసి పెద్దగా అడిగాడతను "వెళ్ళిపోతున్నా రేమిటి? రైలు బయలుదేరదా?" అని

"ఇంజను రావాలట. భీమారం నుంచి! చాలా టైము పడుతుందట. అక్కడ డ్రయివరు దొరకలేదట ఇంకా! లారీ దొరికితే పోదామని.." అని అంటూనే వెళ్ళిపోయారు వాళ్ళు.

"ఏమండీ రవీ, మనమూ పోదామా?" అడిగింది సుజాత.

కాసేపు తటపటాయించి "ఆడవాళ్ళని లారీ ఎక్కించుకోరు" అన్నాడు రవి.

"ప్రతిచోట ఆడ- మగ ఎందుకా తేడా! మగవాడేం చేస్తే ఆడది అవన్నీ చేస్తుంది. కదల్తున్న లారీ ఎక్కగలను. అందులోంచి దూకే గలను తెలుసా!"

రవి నవ్వి "నేను కాదుగా- ఆ లారీ డ్రయివర్లు ఎక్కించుకోవాలి. ! పదండి" అని లేచి నిలబడ్డాడు

"హెల్ప్." అంటూ చేయి చాచింది సుజాత. చాచిన ఆ చేయిపట్టుకొని ఒక్క ఊపున లాగాడు.

"చూడండి, చీర కెక్కడయినా మరక లయినాయేమో- నేలమీద కద మనం కూర్చున్నది" అంటూ వెనక్కి తిరిగింది వెనకభాగం దులుపుకుంటూ.

పాలనురగలాంటి చీర ఎత్తయిన ఆమె శరీరానికి అతుక్కొని ఉంది.

"ఏవీ లేవు" అన్నాడు రవి

"అయితే యిక పదండి" అంది.

ఇద్దరూ రోడ్డెక్కేవేళకి లారీ వెళ్ళి పోయింది. "ట్రాక్టరు వస్తోంది" అంటూ చేయెత్తాడు, ట్రాక్టరతను ఆపి "రైలు ఇంజను పాడయిందటగా సార్" అనడిగాడు.

"అవునండి. ఎందాకా పోతుంది మీ బండి" అడిగాడు రవి

"భీమారం. కాని మట్టి తోలుతున్నాం సార్. అమ్మగారు కూర్చోలేరు" అన్నాడు నవ్వుతూ.

ట్రాక్టరు ట్రక్కులో నలుగురు కూలీలున్నారు ఆడామగా కలిసి. "వాళ్ళు కూర్చుండగా లేనిది నేనెందుకు కూర్చో లేను" అంటూనే వెనక నుంచి ఎక్కేందుకు ప్రయత్నించి "కొంచెం

హెల్ప్ చేయాలి రవీ" అంది.

అతను ఆమె వెనకభాగం మీద రెండు చేతులు వేసి మెల్లగా నెట్టాడు. ట్రాక్టరులో కూర్చుని "ఇదొక కొత్త అనుభవం బ్రహ్మాండంగా ఉంది" అంది సుజాత. రవి కూడా ఎక్కాడు.

"ఇదేమిటిలా కుదిపిపారేస్తోంది!" అంది సుజాత ట్రాక్టరు నడుస్తుంటే. కూలీలు వాళ్ళిద్దరినీ మార్చి మార్చి చూస్తున్నారు వింతగా!

దారిలో నేరేడుపళ్ళు తీసుకెళుతున్న అబ్బాయిని చూసి "ఏం పళ్ళు అమ్ముతావా" అనడిగింది. వాడు అమ్ముతాననే సరికి "రవీ, రవీ, డ్రయివర్ గార్ని ఒక్కసారి ఆపమనండి! ప్లీజ్. నాకు చాలా ఇష్టం" అంది.

ఆ మాట విని డ్రయివర్ ఆపేశాడు.

"ఆ దబ్బా ఎంత? అందరికీ తలొక దబ్బా పొయ్యి" అంది హాండ్ బ్యాగ్ లోంచి డబ్బులు తీస్తూ.

"మాకందరికీ ఎందుకమ్మా?" అంటూనే డ్రయివర్ చేయి జాపాడు

"మా రెండు దబ్బాలు ఇటు పొయ్యి" అంటూ పమిట తీసి పట్టింది

"చీర పాడయిపోతుంది. మరకలు వదలవు" అన్నాడు రవి

నవ్వింది సుజాత. "లెటిట్ గో టు హెల్! ఈ రోజు ఎంత సరదాగా ఉంది నాకు. మళ్ళీ కాలేజీ విద్యార్థి జీవితం గుర్తుకొస్తోంది. కనుక టువంటి పనులు చేయాలి" అంటూనే పోయించుకుని ఆ మట్టిమీద పమిట పరిచి "తినండి. ఇందులోకి ఉప్పు ఉంటే బాగుండేది తెలుసా మీకా రుచి!" అంది.

కూలీల్లోని ఒక ఆడమనిషి ఇంచుమించు పమిటలేకుండా సుజాత కూర్చున్న తీరుచూసి పక్కనున్న మగాడివంక చూసి నవ్వింది.

"సినీమాల్లో సూట్టం లేదేటి?" అన్నాడు వాడు మెల్లగా ..

"ఊళ్ళోకి తీసుకెళితే నేను రాస్తా రమ్మా. అందుకని" అంటూ ట్రాక్టరు ఊరి మొదట్లోనే ఆపాడు డ్రయివర్ గారు "ఆ బండిరిక్షా ఎక్కి వెళ్ళిపోండి సార్" అని సలహా చెప్పడంతోపాటు అతనే ఆ రిక్షాని కేకేశాడు కూడా.

ట్రాక్టరులోంచి గభాలున దూకేసి "చూశారా!" అంది సుజాత.

రిక్షావాడిని "బస్టాపుకి వస్తావుటోయ్!" అనడిగాడు రవి.

"బస్సులెళ్ళవుగదయ్యగారు. స్ట్రయికుంది ఈయాళ" అన్నాడు వాడు.

"హతోస్మి. అన్నీ అడ్డంకులే."

"వెరీగుడ్! మరో థ్రిల్! ముందు హోటలుకి పోనీయండి రవీ భోజనం చాలా అవసరం. అసలు చూశారా, మీరు తోడుఉండబట్టి నాకు బాగా ఉంది. లేకపోతే నే నేమయిపోయేదాన్నో ఈ రోజు!" అంది సుజాత.

హోటల్లో భోజనం అయినాక

అక్కడనుంచే స్టేషన్‌కి ఫోనుచేశారు.

"ఇంకా ఇంజను వెళ్ళలేదు. బండి ఇక్కడికి చేరేసరికి రెండు గంటలు పడుతుంది" అన్నారు వాళ్ళు.

ఆ మాట విని "మీకు ఊళ్ళో ఎరుగున్నవారెవరూ లేరా? కాసేపు రెస్టు తీసుకుందాం" అంది సుజాత.

కాసేపు ఆమె వంకవే చూసి "పదండి" అన్నాడు అతను.

"నడవలేనండి బాబు, రిక్షా పిలవండి."

"ఇందాకటి రిక్షా అంటే నలుగురు కూర్చోవచ్చు. ఇప్పుడు బస్తీ రిక్షాలు- ఇటువంటి కుదరదు, రెండయితే. ."

"అమ్మో ఒద్దు- నాదొక దారి మీదొక దారి అయితే? అయినా ఒక్క రిక్షా అత్యవసరం ఏమిటి. హైదరాబాద్ సిటీ బస్సుల్లో కావలించుకుంటున్నట్లు ఎక్కేయరూ ?" నవ్వింది సుజాత.

క్షణం ఆమెవంక చూసి రిక్షా పిలిచాడు. తనకు బాగా ఉందయ్ కూరగా పి ఇల్లు గుర్తు చెప్పాడు. ఇంటి ముందు రిక్షా ఆగగానే దూకేసి "శంకర్" అని పిలిచాడు.

కుర్రాడొకండు గబగబ బయటికి వచ్చి "మీ పేరేమిటి సార్?" అన్నాడు.

"రవి. బందరు, లెక్చెరరు" అన్నాడు.

"శంకర్‌గారు ఊరెళ్ళారు. మీరు ఈరోజుగాని ఎల్లుండిగాని వస్తారని చెప్పారు. ఎల్లుండికి ఆయనే ఉంటారు. మీరూ ఆయనా ఏం చదివారు సార్?"

"ఎమ్మెస్సీ. వైజాగ్."

"కరెక్ట్" అని నవ్వి, "మీ ఫొటో- ఎమ్మెస్సీలోది చూపించారు లెండి" అని సుజాతవంక చూసి "ఒక్కరే వస్తారన్నట్లు గుర్తు సార్. ఇవిగోండి తాళం చెవులు. పైన గది" అన్నాడు

రవి గబగబ మెట్లెక్కి పైకి వెళ్ళిపోయాడు.

సుజాత కిందనే నిలబడిపోయింది.

తాళాలు తీసి మళ్ళీ బయటికి మెట్ల కిందికి వచ్చి "కమాన్" అన్నాడు రవి.

"గుర్తుంటుందా?" అవడగింది కుర్రాడిని సుజాత మెల్లగా.

"ఓ" అన్నాడు వాడు ఉత్సాహంగా

గబగబ పైకి వెళ్ళిపోయింది సుజాత. గదిలో ప్రవేశించి "అబ్బ, ఎంత హాయిగా ఉంది! గాలీ, వెలుతురు! ఓహ్ స్నానంచేస్తే తీలుంటే. పోనీ వద్దులేండి మీరు ఒక అయిదు నిమిషాలు అలా బయట నిలబడితే చీర మార్చుకుంటాను" అని పమిట మొత్తాన్ని తీసి "చూశారా, ఎలా పాడయిపోయిందో మట్టి అంటుకుని" అంది సుజాత.

రవి మాట్లాడకుండా బయటకి వెళ్ళిపోయాడు.

తలుపు కొంచెం ఓరగా వేసి కూని రాగాలు తీస్తూ బట్టలు మార్చుకుంది సుజాత. పదినిమిషాలయినాక "లోపలికి రండి" అని అతనికి ఎదురుగా నిలబడి

"ఫ్రెష్- మల్లెపువ్వులా గున్నానా?" అంది నవ్వుతూ.

కిందినుంచి పైదాకా చూసి "మీ రె ప్పుడు బాగుండలేదూ ?" అన్నాడు రవి.

"థాంక్సు. నేను కాసేపు పడుకోవాలి. మంచం ఆహ్వానిస్తున్నట్లుగా ఉంటే పడుకోవాలనిపిస్తోంది" అని నవ్వి "నాది మొద్దునిద్రండోయ్. మీద ఏం పడిపోతున్నా ఒళ్ళు తెలియదు ట్రెయిన్ టయిమ్‌కి లేపవలసిన బాధ్యత మీదే!" అంటూనే మంచానికి అడ్డంగా పడుకుంది సుజాత. కాసేపటికే కళ్ళు మూసేసింది.

కాసేపు ఆమెవంకే చూసి ఫాను స్పీడు కొంచెం తగ్గించాడు రవి- ఆ గాలి వేగానికి ఆమె ముంగురులు చిందరవందరగా ముఖమంతా పడు తుంటే తరువాత తనొక కుర్చీ లాక్కుని గుమ్మంలో కూర్చున్నాడు.

"సరిగా ట్రెయిన్ టైమవుతోంది సుజాతగారు" అంటూ ఆమెని పిలిచాడు కాసేపటికి.

కదలలేదు సుజాత.

"సుజాతగారు" మెల్లిగా ఆమె భుజం పట్టుకుని కుదిపాడు.

"ఊఁ" అంటూ జరిగి పడుకుంది.

గభాలున అతను వెనక్కి తిరిగి టేబుల్ మీదనున్న అలారమ్ గడి యారం తీసి దానికి కీ ఇచ్చి ఆమె చెవి దగ్గర పెట్టాడు.

వెంటనే లేచి కూర్చుని "అదేమి టండి బాబూ, చెవి పగిలిపోతే!" అంది.

"ఆవతల ట్రయిన్ వెళ్ళిపోతోంది" అన్నాడు రవి.

"తట్టి లేపొచ్చునుగా - అంటరాని తనమా ?"

"తట్టడాలు, కుదపటాలు అయినాకనే ఈ పని! లేవండి. మళ్ళీ ముఖం కడుగ కండి- ఎంతో అందంగా ఉన్నారు. అయినా మీ కనలు మేకప్ ఎందుకండీ ?

నేను రోడ్డుమీద ఉంటాను. అయిదు నిముషాల్లో తాళంవేసి కిందకు రావాలి" అని వెళ్ళిపోయాడు.

నవ్వుకుంటూ లేచింది సుజాత.

కిందికి దిగివచ్చిన సుజాతని ఆశ్చ ర్యంగా చూశాడు రవి. నిండుగా పమిట కప్పుకుంది. పెద్ద బొట్టు పెట్టుకుంది. "పదండి నడిచివెడదాం-రిక్షా వద్దు" అంది.

కుర్రాడికి తాళంచెవులు ఇస్తూ "ఎల్లుండి వస్తానని చెప్పు" అన్నాడు రవి.

తరువాత సుజాత వాడిని దగ్గరకు పిలిచి పర్సులోంచి ఏదో తీసి వాడి చేతిలో పెట్టి గుప్పెడు మూసి నవ్వింది.

రైలు తణుకు చేరేవరకు ఇంక ఏమీ మాట్లాడలేదు సుజాత. స్టేషన్ రాగానే గుమ్మంలో నిలబడి చేయి ఊపింది ప్లాట్‌ఫారం వైపు. రైలాగ గానే దగ్గర కొచ్చి ఆమెని చేయిపుచ్చుకు దింపాడు శ్రీనివాసరావు. "ఇంతాలస్యం అయిందేమిటోయ్ రాణీ- రు నువ్వువస్తు న్నావని గడ్డం చేయించుకుని వచ్చినవాడివి

చూడు ఎలా మాసిపోయానో" అన్నాడు.

అతని గడ్డంమీద తట్టి "మీకేం చక్కగా, పండులా ఉన్నారు" అంది సుజాత.

వెనకనే దిగిన రవి శ్రీనివాసరావుని చూసి "నమస్కారం రావుగారు! నేను సుబ్బారావు తమ్ముణ్ని- రవిని! బందరులో లెక్చరర్ని".

"అర్ని, ఇద్దరూ ఒకే కంపార్టుమెంటులో ఉన్నారన్నమాట!" అన్నాడు రావుగారు.

మొదట తెల్లబోయి అంతలోనే ఫకాలున నవ్వేసింది సుజాత. "ఎరుగుదురా మీ రితన్ని" అనడిగింది.

"చూడటం ఇదే మొదటిసారి! మా సుబ్బారావని చెప్పను- వాడి తమ్ముడు. నువ్వు ఎరుగుదువా?"

"నర్లెండి. మేం క్లాసుమేట్సుమి!" అని పకపక నవ్వింది.

రవి కూడా నవ్వుతూ "మీ మిసెస్ మిమ్మల్ని గురించి పెద్ద కథ చెప్పారండి. అందులో మీరు కోరలు లేని రాక్షసుడు" అన్నాడు.

"లాభం లేదోయ్, నువ్వు సాక్షిగా నిలబడు. ఈవిడ్ని కోర్టు ద్వారా వదిలేయాలి" అని నవ్వాడు రావు. వాళ్ళిద్దరూ కూడా నవ్వేశారు.

"ఈ రవి కాలేజీలో ప్రగల్భాలు పలికాడు- రెచ్చగొట్టినా వి గ్రహం కోల్పోను-అని. అందుకు పరీక్ష పెట్టాను. రైలు ఆగినప్పటినుంచి రూము వదిలే దాకా! అదరంతా మీకు చెబుతాను. రండి రవీ"అంటూ కారువైపు నడిచింది.

అంతా విని "మంచి కుర్రాడు కనుక సరిపోయింది. లేకపోతే!- నువ్వు క్లాసుమేటు సుజాతవే కాని శ్రీనివాసరావు భార్యవని తెలియనివాడు కద!" అన్నాడు రావుగారు.

"కరాచీ తెలిసిన యువతినండి! నా ఇష్టం లేకుండా నన్ను మీరే ముట్టుకోలేరు తెలుసా" అని నవ్వి "రూములో మాత్రం కింద కుర్రాడిని కాపలా పెట్టాను. ఇప్పుడు మనకి రవి బంధువు కాబోతున్నాడు. మా చెల్లెలి అందం చూసి ఎవరయినా పెళ్ళిచేసుకుంటారు. కాని వాళ్ళు ఎటువంటివాళ్ళో మనకి తెలియాలి కద! అందుకు రవిని పరీక్షించాను- నిప్పులా నిలబడ్డాడు" అంది.

"మీ చెల్లెల్ని చేసుకుంటాడని అంత నమ్మకమా ఏమిటి?"

"అదుగో గేటులోనే నిలబడి ఉంది. చూసి కాదనమనండి" అని నవ్వింది సుజాత.

ఓజంగానే అవాక్కయిపోయాడు రవి! అచ్చం సుజాతే- అంత అందమయినదీను!!

Printed and Published by A. Chandra Seker Rao at 5-9-88, Public Garden Road, Hyderabad, for YUVA Publications and Printed at Dolton Press, Public Garden Road, Hyderabad-500 001. Editor : A. SUDHAKARA RAO